

ποτήριόν του, ἀφοῦ συνέκρουσεν αὐτὸ πρὸς τὸ ἐμὸν πρῶτον.

Ἡ χαρά μου ἦν ἀπερίγραπτος καὶ ἡ ἐξάφίς μου μὲν ἐσβέσθη εἰς ἀρετὰ ποτήρια ζύθου.

Τὰ ἄσματα ἐψάλησαν πάντα καὶ ὁ πρῦτα- νὶς ἀποχαιρετίσας τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ζητωκραυγάζουσαν ὁμήγουρην ἀνεχώρησε, τῆς μουσικῆς ἡχοῦσης τὸν ὕμνον καὶ τῶν σπαθοφόρων περιεστοιχισάντων αὐτὸν καὶ προπεμφάντων μέχρι τῆς ἐξωθύρας.

Δι' ἐμέ δὲ ἦδη ἡ αἰθούσα ἤρχισε νὰ περιστρέφεται ἐλαφρῶς πᾶσα. Διὰ μέσου τῶν τεθαμνωμένων ὀφθαλμῶν μου διακρίνω ὡς ἐν ὁμίχλῃ τοὺς ἐπιμένοντάς νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐπὶ τὸν πότον καὶ βλέπω ὡς διὰ μέσου νεφῶν τὰς ἐν τοῖς θεωρείοις κυρίας. Ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς πάντων νέφη καπνοῦ κατὰ στρώματα φρικτωσιν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀπὸ τῶν ἐκαστοτε ἀνοίγομένων θυρῶν εἰσβάλλοντος ἀέρος, καὶ ἀνυψοῦνται πρὸς τὴν ὁροφὴν ἀραιούμενα, ὡς ὁμίχλη βαθμηδὸν διαλυομένη ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν θαλάσσης.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπικρατεῖ ὀχλοβοὴ προαγγέλλουσα τὴν ἐναρξίν τῶν προκλήσεων διὰ μονομαχίας. Τὰ βλέμματα λαμβάνουσιν ἐκφράσεις ἀγριωπάς, τὰ πιλίδια κλίσεις προκλητικὰς, αἱ φωναὶ τόνους αὐθεντικούς καὶ οἱ πόδες ἐξαπλώσεις αὐθάδεις. Τὸ πᾶν διατίθεται πρὸς πρόκλησιν ἔριδος.

Ἄλλ' οἱ βεβαρημένοι ὀφθαλμοί μου δὲν δύνανται νὰ παρακολουθήσωσι πλέον τὸ θέαμα, οὐδὲ ν' ἀναμείνωσι τὴν ἐκτύλιξιν ἱλαροτραγῳδίας τινός. Σπεύδω λοιπὸν νὰ φύγω καὶ ἐνῶ λαμβάνω ἐκ τοῦ φυλακείου τὸ ἐπανωφόριόν μου, ἀκούω ἐκεῖ που πλησίον μου τὴν περίφημον φράσιν «Dummer Junge!» ἣν ὁ Heine δὲν ἀπηξίωσε ν' ἀπαθανάτισῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς του. Παρετήρησα μὲ προσοχὴν τὰς μορφὰς τῶν ἀνταλλασσόντων τὰ ἐπισκεπτῆριά των καὶ, μεθ' ὅλην τὴν σύγχυσιν ἣν εἶχε φέρεῖ εἰς τὸ ἀντιληπτικόν μου ὁ ζῦθος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐνετυπώθησαν αὐταὶ εἰς τὴν μνήμην μου, ὥστε μετὰ δύο ἡμέρας ἠδυνήθην ν' ἀναγνωρίσω καθ' ὁδὸν ἀσφαλέστατα τὸν ἕνα τῶν ἡρώων, μεθ' ὅλον τὸν μοτὸν καὶ τὸν ἐπίδεσμον, ὅς οὐς ἐκρύπτετο ἡ μία παρειὰ του.

Οἱ θερίζοντες τὰ γεννήματα εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ ρίπτωσιν ὀπισθεν αὐτῶν τὰ θερισθέντα, διότι ἐκεῖ μόνον ὑπάρχει θέσις, ἔμπροσθεν δ' αὐτῶν ἔχουσι νέους στάχους οὓς ὀφείλουσι νὰ ἀποκόψωσιν. Αὐτὸ τοῦτο δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὰς πράξεις μας· δὲν πρέπει νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἀπαξ συντελεσθέντα, ἀλλὰ νὰ ἀσχολώμεθα εἰς ὅ,τι μᾶς ὑπολείπεται νὰ πράξωμεν.

ΤΟ ΦΙΛΟΙΚΕΙΟΝ

τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων.

Α'

Ἡ τῶν ζώων *gildogoria*.

Ἀναζητοῦντες τὰ αἷτια τῶν φαινομένων τῶν ψυχικῶν ὁρμημάτων, ἅπερ παρουσιάζονται πολυπλοκώτατα ἐν ταῖς ζώοις καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἀδυνατοῦμεν νὰ προχωρήσωμεν ἐπὶ πολὺ ἐν ταῖς ἐρευναῖς ἡμῶν. Αἱ περὶ τοῦ θέματος τούτου γνώσεις ἡμῶν εἰσι λίαν περιορισμέναι, τεῖχος δ' ὑψηλόν, εἰς δ' ὀλίγιστα ἐγένοντο μέχρι τοῦδε ρήγματα, χωρίζει τὰ γνωστὰ ἀπὸ τῶν ἀγνώστων. Ναὶ μὲν καὶ ἐν τούτῳ ὡς καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασιν ἡ μεγάλη θεωρία τῆς μεταπλάσεως δύναται νὰ καθοδηγήσῃ καὶ διαφώτιση ἡμᾶς· ἀλλὰ πρὸς τελειάν ἐξακριβώσιν τοῦ ζητήματος εἶναι ἀναγκαῖα ἡ γνώσις τῶν ἀναριθμῶν ἐξαμειψέων τῆς γενεαλογίας τῶν εἰδῶν τῶν ζώων, ἐν ᾧ ἡ ἐπιστήμη νῦν μὲν ἤρχισε νὰ διακρίνῃ τὰς κυριωτάτας τούτων.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἐμφάνισις ἐν ζώοις φαινομένων τεκμηριούντων τὴν ὑπαρξίν συνειδήσεως εἶναι γεγονὸς κατ' οὐσίαν ἐπίσης ἀνεξήγητον καὶ τὸ φαινόμενον τῆς ἑλξεως. Τίνι τρόπῳ ἀνεπτύχθησαν τὰ ὑπὸ κοινωνικὴν ἐποψίν περιεργότατα τῶν φαινομένων τούτων, τὰ τῶν αἰσθημάτων συμπαθείας; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἐσμέν ἡναγκασμένοι ν' ἀπαντήσωμεν δι' εἰκασίων.

Λάβωμεν ὡς παραδειγμα τὸ διαρκέστατον καὶ σφοδρότατον τῶν συμπαθῶν αἰσθημάτων, τὸ τῆς φιλογονίας, ἥτοι τῆς στοργῆς τῶν γεννητόρων πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν. Ἡ ἀρχὴ τούτου εἶναι ἀκόμη σκοτεινὴ καὶ ἀνεξιχνίαστος.

Οἱ τρόποι τῆς γεννήσεως τῶν ζώων περιορίζονται εἰς εὐαριθμούς τύπους, τὴν σχίσιν, τὴν βλάστησιν καὶ τὴν ἐκκόλαψιν. Ἐν τοῖς δυσὶ πρώτοις θὰ ἦτο εὐνόητος ἡ συμπαθεία τοῦ γεννήτορος πρὸς τὸ τεχθὲν, ἂν ὁ γεννήτωρ εἶχεν αἰσθησιν καὶ νόησιν· ἐπειδὴ ὁ νεοσσὸς γίνεται διὰ διπλασιασμοῦ ἢ διαμελισμοῦ τοῦ ζώου, φυσικὸν θὰ ἦτο νὰ αἰσθάνηται τοῦτο στοργὴν πρὸς τὸ αὐτοτελὲς καθιστάμενον μέρος τοῦ ἰδίου σώματος. Ἄλλ' ἐν τῇ κατωτάτῃ ταύτῃ φάσει τῆς ὀργανικῆς ζωῆς ἐκεῖνο ὅπερ οἱ ψυχολόγοι καλοῦσιν ἐγὼ τῶν ζώων δὲν ὑφίσταται, τὸ δὲ ζῶον κέκτηται μόνον τὴν λεγόμενὴν αὐξητικὴν ψυχὴν, διότι οὐδαμῶς δικαιοῦμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἔχουσι συνειδήσιν ζῶα, ἐστερημένα ἀνεπτυγμένου πως νευρικοῦ συστήματος. Ἄλλ' οὐδ' ἐν αὐτοῖς τοῖς φωτοκοῦσιν ἀτελεστάτοις ἀσπονδύλοις ζώοις εἶναι εὐεξήγητος ἡ ὑπαρξὶς αἰσθημάτων συμπαθείας πρὸς τὰ ἔκγονα. Ἐπὶ παραδείγματός δε τῶν ἀσκιδίων, διατὶ ταῦτα φυλάττουσι τὰ ὅα των

ὕπο τὸν ὑμένα αὐτῶν ; Ἡ πῶς ἐξήγεῖται τοῦτο, ὅτι πολλὰ θήλειαι ἐντόμων, αἵτινες οὔτε τοὺς γεννήσαντας ἐγνώρισαν, οὔτε τὰ ἔκγονα αὐτῶν θὰ ἰδῶσι ποτε, φαίνονται μεριμνῶσαι περὶ τῆς τύχης τῶν ὧν των ; Διὰ τὴν δὲ παρασκευάζουσιν ἐνίοτε διὰ τοὺς σαρκυφόρους νυμφαίους σκώληκας αὐτῶν τροφήν, ἥτις εἶναι ἀκατάλληλος εἰς αὐτάς ;

Ἐπίσης δυσεξήγητον εἶναι καὶ διατί τινὲς τῶν ἰχθύων φροντίζουν περὶ τῶν ἐκγόνων. Συνήθως ἡ ἐνέργεια τῶν ἄρρένων ἰχθύων περιορίζεται εἰς τὴν γονοποιίαν τῶν ὑπὸ τῶν θηλειῶν τεχθέντων ὧν. Πῶς ὅμως οἱ ἄρρενες τῶν γαερροσέων ἐκτῆσαντο τὰ ὀρμέφυτον ἢ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ποιεῖν φωλεὰς διὰ τοὺς νεοσσούς καὶ ὥθεῖν εἰς αὐτάς τὰς κυοφόρους θηλείας, ἡ περιμνάγειν ἐν αὐταῖς τοὺς νεοσσούς ἐν κινδύνῳ ;

Πόθεν ὁ φῶνος ὁ μαλειυτὴρ ἐδιδάχθη νὰ περιελίσσῃ περὶ τοὺς ὀπισθίους πόδας τὴν λευκωματώδη μέρμιθον τῶν ὑπὸ τῆς θηλείας τεχθέντων ὧν ; Διὰ τὴν δὲ φέρει μετ' ἑαυτοῦ τὰ ὦα, καὶ πόθεν ἐδιδάχθη νὰ βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκκολάψεως ;

Αἱ πράξεις αὐταὶ εἰσι βεβαίως κατὰ τὸ πλεῖστον αὐτοματοί. Εἰσὶ κληρονομικαὶ συνήθειαι, ὀρμέφυτα ἄλλα πόθεν προσεκλήθησαν τὰ ὀρμέφυτα ταῦτα ; Πρὸς ἐξήγησιν φαυνομένων οὕτως περιέργων εἶναι ἀπαράιτητος ἡ λεπτομερεστάτη γνῶσις τῶν ἀναρίθμων περιστασεων τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως τοῦ ζωικοῦ γένους, ἡ γνῶσις συμπάσης τῆς μακρᾶς ἱστορίας τῶν ζῶων.

Ἀπέχοντες ἀνωφελῶν εἰκασιῶν περιορισθώμεν εἰς τὴν βεβαίωσιν τούτου, ὅτι τὸ ἰσχυρότατον τῶν αἰσθημάτων, ὃν ἔστιν ἐπιδεκτικὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸ φιλότεκνον, ἀπαντᾷ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς κατωτάταις βαθμίδι τοῦ ζωικοῦ γένους.

Ἐν δὲ ταῖς ἀνωτάταις τάξεσι τῶν σπονδυλωτῶν, ἐν τοῖς μαστοφόροις καὶ τοῖς πτηνοῖς, τὸ κληρονομικὸν ὀρμέφυτον δὲν εἶναι πλέον τὸ μόνον αἷτιον, τὸ παρορμῶν τοὺς γεννήτορας, καὶ ἰδίᾳ τὸ θῆλυ, νὰ μεριμνῶσι περὶ τῶν νεοσσῶν. Ἐν αὐτοῖς παρατηροῦνται μᾶλλον αἱ αὐταὶ καὶ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ψυχικαὶ ὀρμαὶ, καὶ ἡ μετὰ συνειδήσεως βούλησις, συνεπικουρῶν ἔχουσα ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τὸ θυμώσοφον πρὸς τοῦτοις δὲ τὰ ζῶα ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῶν τέκντων πῶς νὰ μεριμνῶσι περὶ τῶν ἐκγόνων καὶ περιθάλπωσιν αὐτά.

Ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ ἰσχυρότατον τῶν αἰσθημάτων, ὃν εἰσὶν ἐπιδεκτικὰ τινὰ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν μαστοφόρων, ἔστιν ὅτε δ' ἐμπνέει αὐτοῖς ὀρμὰς αὐταπαρνησίας, αἵτινες θὰ περιεποιῶν τιμὴν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Ἡ θήλεια τροχίλου, ἣν παρῆτηρῃσεν ὁ Μονταγκῦ, κατηνάλισκε δεκάξ

ῶρας καθ' ἐκάστην εἰς εὐρεσίαν τροφῆς τῶν νεοσσῶν τῆς. Ἐν τινι πυρκαϊᾷ ἐν Δέλφτ, ἡ θήλεια λευκοῦ πελαργοῦ, μὴ δυνηθεῖσα νὰ σώσῃ τοὺς νεοσσούς, κατεκλή ἐθελουσίως μετ' αὐτῶν. Ἐν Παρισίοις δὲ τῷ 1870, κατὰ τὴν βομβοβολίαν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἡ ἔκρηξις ὀβιδῶς ἐν ἀποθήκῃ δὲν ἐξεδίωξε τῆς φωλεᾶς ἐπ' αὐτῶν περιστεράν.

Τὰ δὲ μαστοφόρα δεικνύουσι πολλάκις ἰσχυρότατον αἰσθημα μητρικῆς στοργῆς. Ὁ J. J. Hayes ἀναφέρει τὸν θάνατον λευκῆς ἄρκτου, ἥτις ἀφροντιστοῦσα τῶν ἐσκιμῶν κυνῶν, τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν τραυματῶν αὐτῆς, περιέσκαπε διὰ τοῦ ἰδίου σώματος τὸν ἄρκτύλον, λείχουσα καὶ θωπεύουσα αὐτόν. Ὁμοίως ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ ἐλέφας, περικυκλωθεῖσα ὑπὸ τῶν μαύρων ἀκολουθῶν τοῦ Λιβηγιστῶνος καὶ διὰ τῶν ἀκοντίων αὐτῶν καταπληγθεῖσα, ἐθώπευε διὰ τῆς προσοκίδος τὸν σκύμνον, καὶ ἔσκαπεν αὐτόν διὰ τοῦ πελωρίου σώματός τῆς. Παρὰ δὲ τοῖς πιθήκοις τὸ θυμώσοφον ἐνοῦται τῇ μητρικῇ στοργῇ, καὶ ὅτε μὲν μετριάξει ἡ καταπνίγει ταύτην, ὅτε δὲ καθίστησιν αὐτὴν ὑπερβολικώτεραν ἡ ἐμπνέει εὐφρεῖς τρόπους σωτηρίας ἀπὸ τῶν κινδύνων.

Αἱ θήλειαι οὐσίτι διὰπράττουσιν ἐνίοτε παιδοκτονίας. Ἄν κουρασθῶσι βαστάζουσαι τὰ σκυμνία των, τρώγουσι τὴν κεφαλὴν των ἢ τὰ συντρίβουσι τύπτουσαι εἰς τὰ δένδρα. Αἱ δὲ θήλειαι τῶν ἀνθρωπομόρφων πιθήκων παρέχουσιν ἐνίοτε ἐν στιγμαῖς δεινοτάτου κινδύνου συγκινητικώτατα παραδείγματα αὐταπαρνησίας. Ἐν Σουμάτρα θήλεια οὐραγοειδέα, διωκομένη μετὰ τοῦ σκυμνίου τῆς ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Hall καὶ πληγείσα ὑπὸ βολῆς, ἐσφενδόνησε τὸ τέκνον τῆς εἰς τοὺς ὑψηλοτάτους κλάδους τοῦ δένδρου ἐν ᾧ εὗρίσκετο, καὶ οὐδαμῶς ἐπαύσατο μέχρι τοῦ θανάτου τῆς παροτρύνουσα αὐτὸ διὰ σχημάτων νὰ φύγῃ. Ἐν Βρασιλίᾳ δὲ ὁ Σπίξ εἶδε θήλειαν μέλανος στέντορος (stentor niger), ἥτις τραυματισθεῖσα ὑπὸ βολῆς πυροβόλου, κατέβαλε πᾶσαν δύναμιν, ὅπως σφενδονήσῃ τὸ τέκνον τῆς εἰς τοὺς πλησίον κλάδους ἀφ' οὗ δ' ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον τῆς τοῦτο ἔπασσε τοῦ δένδρου καὶ ἐξέπνευσεν.

Ὁ κυριώτατος χαρακτὴρ τῆς τῶν ζῶων φιλογονίας, ὁσφδῆποτε σφοδρὰ καὶ ἂν ἡ, εἶναι τὸ βραχυχρόνιον, διότι τὸ αἰσθημα τοῦτο διαρκεῖ μέχρις ὅτου τὸ μικρὸν ἀναπτυχθῇ καὶ καταστῇ αὐταρκές. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης γεννιότερες καὶ τέκνα διατελοῦσιν ὡς ξένοι πρὸς ἀλλήλους. Εἶναι μάλιστα περιέργων νὰ βλέπῃ τις πόσον ἀπηνῶς αἱ τρυγόνες, λόγου χάριν, διώκουσι τῆς φωλεᾶς καὶ κακοποιοῦσιν αὐξήθέντας τοὺς νεοσσούς, τοὺς ὁποίους ἐπιμελῶς περιέθαλπον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Τὰ πρὸς τὰ τέκνα φιλόστοργα αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, μάλιστα τοῦ τῶν κατωτάτων φυλῶν, δὲν ὑπερέχουσι κατὰ πολὺ τῶν ὁμοίων αἰσθημάτων τῶν ζώων. Ὁμολογουμένως δὲ τινὲς τῶν ἀγρίων λαῶν ἔχουσιν ἀμβλύτερον τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτεχνίας ἀπὸ πολλὰ τῶν εὐγενεστέρων ζώων. Καὶ τοῦτο, διότι παρ' αὐτοῖς τὰ ἀκραίφως ζωικὰ ὀρμέμφυτα ἐξαφανίζει ἢ καὶ πῶς ἀνεπτυγμένη νοημοσύνη. Καὶ αὐτοῦ τοῦ παχυνουστάτου τῶν ἀνθρώπων ὁ νοῦς ἐξετάζει τὸ μέλλον πλείοντον πάντων τῶν ζώων. Προβλέπων δὲ τὰς οἰκογενειακὰς μερίμνας καὶ ἀνίας καὶ βάρη, ἐπειδὴ τὸ ἡθικόν αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀνεπτυγμένον ἀκόμη, θυσιάζει τὰ ἔκγονα ὑπὲρ τῆς ἰδίας εὐημερίας. Τὴν καταισχύνουσαν τὸ ἀνθρώπινον γένος παρατήρησιν ταύτην ἀναγκάζεται νά νομολογήσῃ ὡς ὀρθὴν καὶ βᾶσιμον πᾶς ὁ μελετῶν τὰς παρὰ διαφόροις λαοῖς κρατούσας συνηθείας τῆς ἐκτρέψεως καὶ τῆς παιδοκρατίας.

[Ch. Letourneau].

* Αποφθέγματα ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

Μετὰ τὰς ἀτυχίας αὐτοῦ ὁ Ἀννίβας, εὐρισκόμενος παρὰ τῇ Προυσίᾳ, τῇ βασιλεῖ τῆς Βιθυνίας, συνεδούλευεν αὐτὸν νὰ συνάψῃ μάχην πρὸς τὸν ἔχθρον.

— Δὲν τολμῶ, εἶπεν ὁ Προυσίας· τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου δὲν οἰωνίζονται αἰσίαν ἐκβασιν.

— Καὶ τί λοιπόν; ὑπέλαβε· ζωηρῶς ὁ μέγας Καρχηδόνιος, περισσοτέραν πίστιν δίδεις εἰς ἕν ἐλεεινὸν πτώμα παρὰ εἰς τοὺς λόγους πεπειραμένου στρατηγοῦ;

*
Διηγοῦνται περὶ τοῦ Σκενδέρμπεη ὅτι, ἕνεκα τῶν πολλῶν νικῶν, ἃς ἤρατο κατὰ τῶν Τούρκων, καὶ τῆς ἐκτάκτου αὐτοῦ ῥώμης, ἀπέδωσαν ὑπερφυσικὴν δύναμιν εἰς τὸ ξίφος του. Ζητήσαντος δ' αὐτὸ τοῦ Μωάμεθ Β', ὁ Σκενδέρμπεης τὸ ἀπέστειλε προθύμως. Ὁ Ὀθωμανὸς μονάρχης, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ ξίφος ἐπὶ πολὺ, τὸ ἀπέστειλεν ὀπίσω, λέγων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ Σκενδέρμπεης κατώρθωσε τοσαῦτα πράγματα μὲ τοιοῦτον ξίφος, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε πολὺ καλλίτερον.

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ Σκενδέρμπεης· ἀλλ' ἐγώ, ὅταν τοῦ ἔστειλα τὸ ξίφος μου, δὲν τοῦ ἔστειλα μαζὶ καὶ τὸν βραχίονά μου.

*
Ἐκστρατεύων ποτὲ ὁ πρίγκιψ τοῦ Ὁράνζ, ἐτῆρει μεγάλην μυστικότητα περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκστρατείας. Ὅτε δὲ τις τῶν ἀξιωματικῶν τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸ σχέδιόν του, ὁ πρίγκιψ τὸν ἠρώτησε·

— Καὶ εἴμπορεῖς νὰ φυλάξῃς καλῶς τὸ μυστικόν μου;

— Μάλιστα, στρατηγέ.

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὡσαύτως.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄστειός τις, ἀπειλούμενος ἀπὸ πολλοῦ νὰ ζυλοκοπηθῇ ὑπ' ἄλλου, ὅτε τέλος αἱ ἀπειλαὶ ἐγένοντο ἔργα, ἔδωκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως εἰπὼν· «Ἄ! τέλος πάντων! Καλλίτερον ἔτσι, ἀδελφέ· ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸν καθημερινὸ ἐκείνο φόβο πού δὲ μ' ἄφινε νὰ ἡσυχάσω!..»

*
Μεταξὺ κυρίου καὶ ὑπηρετοῦ.

— Ἄκουσε, Γιάννη, παρατηρῶ ὅτι, ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ γυναῖκά σου, κάθε ἡμέρα εἶσαι μεθυμένος, ἐνῶ προτιήτερα μόνο δυὸ φοραὶς τὴν ἐβδομάδα, τὸ ἔκαμνες. Κύτταξε, καυμένη, γρήγορα νὰ ξαναπανδρευθῇς, γιατί ἄλλοιῶς θὰ σὲ διώξω.

— Ἀχ, ἀφέντη, ἄφησέ με νὰ τὴν κλάψω ἀκόμη λίγο καὶρὸ τῇ μακαρίτισσᾳ!

*
Ὁ ἔξοχος ὅσον καὶ εὐφυὲς δικηγόρος Κ* ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπίσῃ ἐν τῇ κακουργιοδικεῖᾳ φοβερὸν κακούργον, ὃν ἐν τούτοις μετ' ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συνηγόρου, τὸ δικαστήριον κατεδίκασεν εἰς θάνατον, ὅρισαν ἵνα ἡ ποινὴ τοῦ ἐκτελεσθῇ τὴν 17 τοῦ μηνὸς ἐπέτειον τῆς τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς καταδίκης, ὁ κακούργος παραπονεῖται εἰς τὸν συνηγόρον του ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ τοῦ δοθῇ δικαιοσύνη.

— Ὅσω γι' αὐτὸ, ἀπαντᾷ ὁ δικηγόρος, ἐνοίᾳ σου, καὶ τὴν δικαιοσύνην θὰ τὴν λάβῃς εἰς ταῖς 17 τοῦ μηνὸς.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δύο ζώφια, μυῖα καὶ κώνωψ, περιίπταντο ἐσπέραν τινὰ ἐν τῇ αὐτῇ δωματίᾳ. Ἡ μυῖα παρετήρησε ποτήριον μέλιτος, καὶ ἐπιπτάσα ἐκάθησεν εἰς τὸ χεῖλος αὐτοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ πῇ· ἄλλ' ἐμπλακέντων τῶν ποδῶν αὐτῆς εἰς τὸ μέλι, ἐκ τῶν προσπαθειῶν ἃς κατέβαλεν ἵνα ἀπαλλαγῇ ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ ἐπνίγη. Ὁ κώνωψ τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐνέπαιξε. — ὦ! ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος νὰ ἐκτεθῶ εἰς παρόμοιον κίνδυνον, ἔλεγεν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνάπτονται τὰ κηρία τῆς οἰκίας· ὁ δὲ κώνωψ γοητευθεὶς ἐκ τῆς λάμψεως ἵπταται περὶ αὐτὰ, προσεγγίζει κατὰ μικρὸν πρὸς τὴν φλόγα, καὶ κατακαίεται.